

гува, и да кажете и двамата: „Ние сме слуги на нашия Господарь; ние двама може да бъдемъ наказани, но азъ ще ти кажа какъ трѣбва да се върши тази работа“. Това е въ алегориченъ смисълъ, но то става ежедневно въ свѣта. Да оставимъ мъжа и жената. Нѣкой пжтъ сме недоволни, роптаемъ противъ себе си — защо? — казваме: „Нѣмамъ воля, не мога да направя това и онова“. „Защо нѣмашъ воля; на-ли си господарь на себе си; каква е причината?“ „Нѣмамъ умъ“. „Какъ да нѣмашъ умъ; коя е причината да нѣмашъ умъ? Трѣбва да има нѣкаква дълбока причина“. На какво се дължи туй вжтрѣшно раздвояване на човѣка? Дължи се на това, че ние сме дошли въ противорѣчие съ Господа, съ Великия Законъ. И когато човѣкъ всѣкога идва въ противорѣчие съ Божествения Законъ, повдигатъ се тия вжтрѣшни мъжи, туй раздвояване, умътъ му се смущава, не знае що да прави, обхващатъ го лоши мисли и желаня, които не съставляватъ истинската Божия сила, и животътъ взема друга окраска. Лошитѣ желаня и мисли сж като змия, която постоянно обвива и изсмуква човѣка, докато всички сокове, които могатъ да хранятъ ума и сърцето, прѣстанатъ да ги хранятъ и вече се почувствува парализиране. Знаете ли какво правятъ мечкаритѣ, които разиграватъ мечки? Даватъ на мечката съвѣсмъ малко брашънце и ѝ турятъ на бърната голѣма брънка, та, като я подрѣпнатъ, да се подчинява и да не бжде опасна. Трѣбва и на тази наша мечка да туримъ халка и синджиръ на долната бърна и да ѝ даваме малко брашънце, за да не се развиятъ у нея ония инстинкти, които